

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **M. P.**, bytem W. 637/8, O., zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2014, č. j. KUOK 27736/2014, ve věci přestupku,**

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**
- III. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 16. 12. 2013, č. j. SMOL/236559/2013/OARMV/DPD/Hon, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil porušením § 4 písm. c) tohoto zákona tím, že dne 16. 4. 2013 v asi 13:37 hodin v Olomouci na ulici Rooseveltova ve směru jízdy od ulice Novosadská k ulici Velkomoravská jako řidič motorového vozidla tov. zn. Fiat, RZ X,

nerespektoval svislou proměnnou dopravní značku B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“, s číselným vyjádřením nejvyšší dovolené rychlosti „30“ zobrazeným na panelu a v úseku její platnosti překročil o 11 km/h nejvyšší dovolenou rychlost v obci, kdy vozidlu byla silničním laserovým rychloměrem ProLaser III PL – DOK I naměřena rychlost 44 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 41 km/h. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta 1.500 Kč.

[2] V žalobě žalobce namítal rozpor s § 37 správního řádu a absenci důkazu – návodu k obsluze. Žalobce namítal porušení práva na spravedlivý proces. Zmocněnec žalobce podal 13. 1. 2014 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, ve kterém neuvedl, z jakého důvodu odvolání podává, v čem spatřuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nezákonné anebo jakými konkrétními vadami trpělo řízení tomu rozhodnutí předcházející. Odvolání zmocněnce neobsahovalo žádný odvolací důvod a ani návrh, čeho se odvoláním domáhá. Zmocněnec není advokát. Podle názoru žalobce bylo povinností správního orgánu I. stupně podle § 37 odst. 3 správního řádu pomoci zmocněnci nedostatky odvolání odstranit, anebo ho písemně vyzvat k odstranění nedostatků odvolání za poskytnutí přiměřené lhůty, což se nestalo. Odvolání ve správním řízení musí mít povinné náležitosti ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu. Žalobce odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze, č. j. 5 Ca 298/2008 – 52, číslo ve Sb. NSS 2766/2013, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 As 4/2009 – 53, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008 – 30, číslo ve Sb. NSS 1578/2008. Žalobce legitimně očekával, že bude správním orgánem vyzván k doplnění podání odvolání, kdy toto doplní ve lhůtě stanovené správním orgánem. Namísto toho žalovaný vydal rozhodnutí, které lze označit za překvapivé, neboť vydání takového rozhodnutí nebylo s ohledem na existující judikaturu a postup správního orgánu možné očekávat. Žalobce odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 654/03 a rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 1019/2009. Zejména žalobce zastává názor, že mu bylo upřeno právo na právní pomoc formou poučení o procesních právech a povinnostech správním orgánem I. stupně, což mělo za následek porušení práva na spravedlivý proces zaručené čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V originálním textu úmluvy je výslovně uvedeno, že je zaručeno právo na řádné řízení před tribunálem, nikoliv tedy pouze před soudem, jak je uvedeno v českém překladu. Žalobce při ústním jednání navrhl provést důkaz návodem k obsluze měřicího zařízení, neboť měl zájem přezkoumat a argumentovat technické okolnosti měření (například vzdálenost měření, úhel měření, umístění zaměřovacího kříže v blízkosti činné plochy světla ap.). Je-li měření provedeno v rozporu s návodem k obsluze, nelze jeho výsledek užít jako důkaz ve správním řízení, není ani zaručena jeho věcná správnost. Správní orgán však bezdůvodně provedení návodu k obsluze zamítl. Z důvodu nepotřebnosti. Žalobce považuje takový závěr za nesprávný a neodůvodněný; zmocněnec fakticky nemá jinou možnost, jak konkrétně namítat nesprávnost provedeního měření či postupu policistů při měření. Správní orgán se těmito aspekty sám nevěnuje vůbec. V důsledku odmítnutí navrhovaného důkazu tak mohou být chybně vyvozované závěry z důkazu, který ve skutečnosti vůbec nemusí dokazovat, že by žalobce jel rychlostí takovou, jak je mu kladeno za vinu.

Žalobce odkázal na rozsudky NSS č. j. 1 Afs 37/2009 – 40 a č. j. 3 As 29/2011 – 56. Zjištění nesprávnosti či postupu v rozporu s návodem k obsluze může zcela zřejmě zpochybnit závěry vyplývající z důkazu výstupem z měřicího zařízení. Proto byl požadavek na provedení návodu k obsluze zcela legitimní. Napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgány neprovedly dostatečně dokazování a tím rezignovaly na řádné objasnění skutkového stavu, jakož i procesně postupovaly chybně, když nevyzvaly odvolatele k doplnění odvolání a v rozporu s jeho očekáváními vydaly rozhodnutí. Žalobce navrhnul zrušení obou napadených rozhodnutí podle § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. a přiznání náhrady nákladů řízení.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky nejsou důvodné. První námitka byla vyvrácena usnesením ze dne 17. 1. 2014, č. j. SMOL/013208/2014/OARMV/DPD/Hon (list č. 49 spisu správního orgánu I. stupně), kterým byl žalobce vyzván k doplnění odvolání, které zmocněnec převzal dne 30. ledna 2014. K námitce neprovedení navrženého důkazu návodem k obsluze žalovaný poukázal na skutečnost, že dokazování provádí správní orgán v souladu s § 3 správního řádu a není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci v souladu s § 52 správního řádu. K navrhovanému důkazu návodem k obsluze žalovaný uvedl, že jak z protokolu o ústním jednání ze dne 1. 10. 2013 (list č. 27, 28 spisu), tak z protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 25. 11. 2013 (list č. 41 spisu), žádný návrh na provedení jakéhokoliv důkazu nebyl učiněn. Žalovanému nebylo jasné, co by chtěl v případě doplnění dokazování žalobce důkazem – návodem k obsluze prokázat. Pokud není k dispozici předmět návodu, v tomto případě vozidlo policie, které provádělo měření, nelze zpětně vyvrátit ani potvrdit teoretické úvahy o dodržení návodu k použití. Skutečnost, že měřicí zařízení bylo použito v souladu s návodem k obsluze, byla prokázána výsledkem policistů, kteří jsou k tomuto měření školení, včetně ověřovacího listu měřicího zařízení. Žádný návrh na doplnění dokazování nebyl ze strany žalobce, případně jeho zmocněnců navrhován. Podle žalovaného provedené přestupkové řízení jednoznačně prokázalo, že žalobce nebyl na svých procesních právech krácen, nýbrž se o svá práva připravil svou obstrukční činností, případně obstrukcemi svých zmocněnců. Proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[4] V replice žalobce poukázal na to, že v protokole o ústním jednání ze dne 1. 10. 2013 na č. l. 27 správního spisu je uvedeno: „... dále žádám správní orgán jako důkaz založit do spisového materiálu návod pro použití měřidla typu ProLaser III PL DOK I, technických podmínek ...“. Žalovaný ve svém názoru na nedůvodnost žaloby vycházel zřejmě z jiného protokolu o ústním jednání, případně z jiného spisu. Žalovaný přiznal, že není možné zpětně přezkoumat dodržení návodu k obsluze měřicího zařízení, pokud není k dispozici předmět návodu (vozidlo policie). Pokud žalovaný zastával takovýto názor, měl rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a věc vrátit k novému projednání za účelem doplnění dokazování, jestliže je žalovaný názoru, že bez současného ohledání vozidla policie není možné přezkoumat postup měření, měl uložit správnímu orgánu I. stupně, aby v rámci dokazování provedl taktéž ohledání vozidla policie, neboť měřicí zařízení lze užít pouze v souladu s návodem k obsluze a pokud tak užito nebylo, je výstup z tohoto důkazním

prostředkem, který nemůže být v řízení užít jako důkaz podle § 51 odst. 1 správního řádu. Žalovaný však potvrdil rozhodnutí, které již podle jeho vlastního vyjádření bylo opřené o důkazy, u kterých nelze s jistotou dovozovat jejich pořízení v souladu s právními předpisy. Právní stav věci je tedy takový, že žalobce i žalovaný se v zásadě shodují na tom, že výstup z měřicího zařízení jednoznačně nedokládá skutečnou rychlost vozidla žalobce, jakož i na tom, že nelze zpětně přezkoumat, zda měřicí zařízení zobrazilo hodnotu, která odpovídala rychlosti vozidla žalobce. Jinými slovy též žalovaný připouští pochybnost o správnosti měření a zároveň uvádí, jakými důkazy by bylo možné tuto potvrdit či vyvrátit. Zatímco žalobce je názoru, že v případě pochybností měl žalovaný postupovat dle zásady *in dubio pro reo*, žalovaný v případě pochybnosti tuto vyložil v neprospěch žalobce, ač nebylo nemožné tuto objasnit. Ostatně, nutnost postupovat v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení je explicitně stanovena v čl. 29 odst. 2 pokynu ředitele ředitelství služby dopravní policie Policejního prezidia ČR č. 1/2010. Pokud při manipulaci s měřicím zařízením člen hlídky nepostupoval v souladu s návodem k obsluze, dopustil se tím nerespektování uvedeného předpisu a tím porušil povinnost danou § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a tedy důkaz byl získán v rozporu se zákonem a podle § 51 odst. 1 správního řádu je nepřijatelný. Postup obsluhy v rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení může vést k chybnému měření, jak k tomu také došlo v případě žalovaného rozhodnutí. V případě, že by byl správním orgánem poskytnut návod k obsluze, by bylo možné již během správního řízení seznat zjevné vady v řízení, které se událo dne 16. 4. 2013. Po návodu k obsluze funguje zařízení ProLaser III jako laserový dálkoměr, který na rozdíl od měřených vzdáleností stanoví rychlost pohybu měřeného vozidla. V takovémto případě je však zřejmé, že umístění měřicího kříže umístěného na skloněné kapotě vozidla není v souladu s návodem k obsluze. Podle návodu k obsluze je paprsek nasměrován na neobyčejně úzký rozsah, tedy nezasahuje do plochy předě vozidla, ale pouze na skleněnou kapotu. Při měření na nakloněných plochách může velmi snadno dojít k následujícímu jevu (poznámka soudu: součástí repliky je obrázek předě Fiatu Punto s vyznačenými kótami a výškovým rozdílem krajních bodů přední kapoty a dále obrázek fotografie z předmětného měření). Měřicí kříž by byl na počátku měření umístěn na horní části kapoty a manipulací obsluhy či tvarem komunikace dojde k jeho přesunutí na dolní konec kapoty tak, jak vidíme na snímku z měření, ať už manipulací obsluhy či vinou tvaru komunikace. Při takovémto posunu by se vzdálenost změřená přístrojem měnila plynule, a tedy řídicí jednotka zařízení nemůže rozpoznat případnou chybu v měření, neboť data, která bude dostávat, budou naprosto shodná s daty při jakémkoliv jiném měření. Rozdíl změřených vzdáleností však bude „a“. Pro Fiat Punto může být rozměr „a“ zhruba 75 cm. Za 0,3 sekundy trvajících měřicích cyklů tedy vznikne odchylka 0,75 m. Jednoduchým výpočtem zjistíme, že naměřená rychlost by se lišila o 9 km/h, a to navíc proti již zohledněné chybě samotného zařízení 3 km/h. Taktéž sám správní orgán I. stupně v důsledku návrhu zmocněnce žalobce seznal, že je k objasnění otázky, zda policisté postupovali v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení, je třeba tyto vyslechnout. Z přístupu, který správní orgán zaujal k objasnění této otázky však není zřejmá snaha o objasnění věci a prokázání viny či nevinu žalobce, nýbrž spíše snaha o obstarání si „alibi“ pro rozhodnutí o vině. Žalobce si nedovede vysvětlit jinak důvod, pro který správní orgán vyhověl

zmocněnci v předvolání policistů za účelem jejich výslechu k prokázání, zda při měření postupovali v souladu s návodem k obsluze, a zároveň zamítl provést návod k obsluze měřicího zařízení jako důkaz. Výslech svědků a návod k obsluze měřicího zařízení v tomto případě tvoří tzv. nepřímé důkazy, kdy těmito důkazy je možné prokázat, zda obsluha měřicího zařízení postupovala v souladu s návodem k obsluze, avšak pouze ve vzájemné konzistenci, tedy například tak, že správní orgán položí svědkovi otázku směřující do jeho postupu při měření (v konkrétnější rovině než pouhé otázení se, zda postupoval v souladu s návodem k obsluze) a následně provede porovnání jeho výpovědi s požadavky, jež udává návod. V případě, kdy správní orgán seznal nutnost prokázání, zda policisté při opatření důkazního prostředku postupovali v souladu se zákonem jejich výslechem (žalobce trvá na názoru, že výslech policistů správní orgán nařídil až na podnět zmocněnce, v opačném případě by policisty předvolal již k prvnímu ústnímu jednání, neboť by se jevilo zcela nevhodné, aby správní orgán předvolával žalobce k ústnímu jednání, pokud již v tu chvíli správní orgán uvažoval o předvolání policistů na další termín ústního jednání), avšak zamítl provedení návodu k obsluze jako důkazu, postupoval správní orgán I. stupně v rozporu s vlastními úvahami, neboť, jak již bylo řečeno, výše, bez provedení návodu k obsluze je samotná svědecká výpověď při prokazování postupu v souladu s návodem k obsluze zcela nedostatečná. Z tohoto důvodu považuje žalobce předvolání tří policistů za snahu správního orgánu pouze „splnit povinnost“, avšak v důsledku zcela bezúčelným úkonem, nadto, když pro prokázání zcela zásadní otázky celého řízení, tedy otázky postupu obsluhy podle návodu k obsluze správní orgán pouze položil svědkovi jednu jedinou otázku, a to zda postupoval podle návodu. Takovýto „výslech“ v žádném případě nemůže jako důkaz obstát. Skutečnost, že obsluha měřicího zařízení postupovala v souladu s návodem k obsluze, mohla být výslechem svědků prokázána jen stěží, neboť v takovém případě by bylo nutné výpovědi svědků porovnat s návodem k obsluze měřicího zařízení, což správní orgán I. stupně neučinil. Tedy, žalobce prostřednictvím zmocněnce navrhoval provést návod k obsluze měřicího zařízení jako důkaz, že obsluha postupovala v souladu s tímto, a taktéž, že za tímto účelem navrhl výslech svědků. Správní orgán I. stupně seznal, že nutnost prokázat postup obsluhy v souladu s návrhem k použití je zjevná, tedy za tímto účelem předvolal svědky. Návod k obsluze odmítl provést. Žalovaný uvedl, že k prokázání, zda obsluha postupovala v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení, je nutné ohledat vozidlo policie. Dle názoru žalobce tedy měl toto uložit správnímu orgánu I. stupně.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 20. 3. 2014 – s přihlédnutím ke specifickým daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[6] Soud ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám ze správního spisu zjistil, že ověřovací list k předmětnému rychloměru byl platný do 19. 9. 2013.

[7] Podle výpovědi svědka - strážníka D. P. před započítím měření bylo provedeno kontrolní měření, byly provedeny kontrolní snímky, které jsou vždy vyhodnoceny, vše bylo v pořádku, radar byl v pořádku a nevykazoval žádné chyby ve funkčnosti, radar byl nastaven podle návodu k měření a policisté postupovali podle návodu k jeho použití. K dotazu správního orgánu svědek odpověděl, že byl proškolen k obsluze rychloměru.

[8] Podle výpovědi svědka – strážníka B. O. značka byla „daného dne dobře viditelná a nezakrytá, byla funkční.“ Ve spise je fotografie této značky.

[9] Podle výpovědi svědkyně – strážnice G. K. žalobce po zastavení a seznámení se s přestupkem uvedl, že má nějakou právní agenturu, že to chce vyřešit ve správním řízení. Na funkčnost značky dohlížel kolega O. a nehlásil žádnou poruchu.

[10] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 16. 12. 2013 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku uvedeného výše a byla mu uložena sankce - pokuta 1.500 Kč.

[11] V protokole o ústním jednání ze dne 1. 5. 2013 požádal správní orgán o předvolání zakročujících strážníků jako svědků, s obviněním žalobce nesouhlasil, dále žádal správní orgán jako důkaz založit do spisového materiálu návod pro použití rychloměru, včetně technických podmínek. Toto požadoval k tomu, když bude klást svědkům otázky ohledně průběhu měření, aby byl schopen jim jejich výpovědi potvrdit či vyvrátit, a to na základě výše uvedeného.

[12] K provedeným důkazům po jejich zvážení samostatně a ve vzájemných souvislostech správní orgán zaujal toto stanovisko: výpovědi svědků, zasahujících příslušníků Městské policie Olomouc učiněné před správním orgánem se v rozhodných údajích shodovaly spisovým materiálem, zejména s úředním záznamem ze dne 16. 4. 2013 a s protokolem o dopravním přestupku ze dne 16. 4. 2013. Výpovědi strážníků si vzájemně neodporovaly, všichni se shodli na přibližném čase spáchání přestupku, na skutečnosti, že předmětná proměnná značka byla v době spáchání funkční, viditelná a nepoškozená. Dále, že se strážníci nacházeli na měřicím a likvidačním stanovišti, shodli se na místě, kde byl přestupek spáchán, na skutečnosti, kde se nacházelo měřicí i likvidační stanoviště, na skutečnosti, že bylo vidět z jednoho stanoviště na druhé stanoviště hlídky a že vozidlo žalobce od změření až po zastavení na likvidačním stanovišti nikde nezastavilo, a proto nemohlo dojít k záměně. Oba strážníci se shodli na skutečnosti, s kým vykonávali službu. Dále strážnice K. uvedla, že řidič byl ve vozidle sám, byl řádně ztotožněn a popsala celý průběh dopravní kontroly. Strážník P., který měřil rychlost vozidla žalobce, uvedl, že radar nevykazoval žádné chyby, bylo provedeno kontrolní měření, radar byl nastaven podle návodu k měření a postupoval podle návodu k jeho použití. Také potvrdil, že je proškolen k obsluze rychloměru, a proto měl správní orgán za to, že měření rychlosti proběhlo řádně, byl

dodržen návod k obsluze rychloměru, a to za použití technicky vyspělého měřiče, což dokazuje ve spise založena kopie ověřovacího listu.

[13] Rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci žalobce 27. 12. 2013. Proti rozhodnutí podal zmocněnec žalobce 8. 1. 2014 odvolání datovou zprávou, která nebyla podepsána platným uznávaným elektronickým podpisem. Dne 13. 1. 2014 zaslal zmocněnec žalobce totožné podání, které bylo podepsáno platným uznávaným elektronickým podpisem.

[14] Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 17. 1. 2014 byl zmocněnec žalobce vyzván podle § 37 odst. 3 a § 39 odst. 1 správního řádu, aby své odvolání doplnil o údaj o tom, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo rozpornost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo, a to do pěti pracovních dnů od doručení usnesení. Toto usnesení bylo podle doručenky doručeno zmocněnci žalobce 30. 1. 2014.

[15] Dne 28. 1. 2014 zmocněnec žalobce nahlížel do správního spisu.

[16] Rozhodnutím žalovaného byl citován průběh předchozího správního řízení s tím, že po nahlédnutí do spisu 28. 1. 2014 a převzetí výzvy k doplnění odvolání 30. 1. 2014 žalobce ani jeho zmocněnec odvolání dále nedoplnili. Žalovaný popsal průběh správního řízení a citoval z provedených důkazních prostředků. Přitom dospěl k závěru, že odpovědnost žalobce z přestupkového jednání byla prokázána na základě uceleného řetězce přímých i nepřímých důkazů, které tvořily ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňoval pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Záznam z měření jako důkaz spolu s ostatními podklady byl přesvědčivým a spolehlivým důkazem ve smyslu § 50 a 51 správního řádu. Postup správního orgánu I. stupně v duchu citovaných ustanovení shledal žalovaný jako správný, když provedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci ve smyslu § 52 správního řádu, na podkladě čehož vydal odvoláním napadené rozhodnutí. Podle žalovaného předložené podklady rozhodnutí dostatečně vyjasnily skutečný stav věci a spolehlivě prokázaly porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu žalobcem došlo k naplnění skutkové podstaty shora citovaného přestupku a není třeba dalších úkonů. Žalovaný posoudil i výši sankce, která byla na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí, což shledal jako přiměřené vzhledem k závažnosti přestupku a míře společenské nebezpečnosti s přihlédnutím k § 12 odst. 1 zákona o přestupcích tak, jak to ve svém rozhodnutí uvedl a odůvodnil správní orgán I. stupně. Žalovaný nad rámec uvedeného poukázal na to, že sankce byla uložena na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí, což žalovaný akceptoval. Pokuta za spáchání tohoto přestupku mohla být oprávněně uložena ve vyšší částce, a to proto, že místo překročení rychlosti se nacházelo před budovou mateřské a základní školy. Proměnné dopravní značení u těchto objektů bylo umístěno zcela účelově z důvodu, že se jedná o lokalitu, kde lze předpokládat zvýšený pohyb dětí, bylo nutno přizpůsobit rychlost a právě zde dbát zvýšené opatrnosti a tuto povinnost žalobce zcela zřejmě nedodržel. Žalovaný neshledal zákonné důvody, pro které by napadené rozhodnutí doplnil, změnil nebo zrušil.

[17] Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[18] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 16. 4. 2013 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 2. 4. 2014.

[19] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankce, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[20] Jako nedůvodnou soud shledal námitku o porušení § 37 odst. 3 správního řádu. Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 17. 1. 2014 byl zmocněnec žalobce vyzván podle § 37 odst. 3 správního řádu, aby své odvolání doplnil. Zmocněnec žalobce nahlížel 28. 1. 2014 do správního spisu a byl s ním seznámen, protože mu byla vydána kopie celého spisu. Nadto usnesení bylo zmocněnci doručeno do vlastních rukou 30. 1. 2014 a zmocněnec ani žalobce na něj nijak po celou dobu správního řízení nereagovali. Tvrzení žalobce, že nebyl vyzván k doplnění odvolání, je tak nepravdivé a v rozporu s obsahem správního spisu.

[21] Jako neopodstatněnou shledal soud námitku o nedostatečném či nesprávně provedeném dokazování. Soud dospěl k závěru, že obě napadená rozhodnutí tvoří jeden celek, žalovaný se s návrhem na další dokazování vypořádal tak, že dalšího dokazování nebylo třeba, protože jednání žalobce odpovídající skutkové podstatě projednávaného přestupku bylo jednoznačně prokázáno.

[22] K věrohodnosti vyjádření policistů soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, čj. 8 As 100/2011 - 70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti;* v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, čj. 9 As 139/2012 - 30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013 - 27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, čj. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, čj. 1 As 64/2008 - 42,

a ze dne 21. 9. 2011, čj. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek čj. 4 As 19/2007 - 114). Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V souzené věci se soud ztotožňuje s hodnocením výpovědí a osob policistů tak, jak ji provedly správní orgány, neboť v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru.

[23] Žalobce k měření při obrácené důkazní povinnosti (zásadně ji má správní orgán, ale když žalobce namítá nějaké tvrzení, má povinnost jej dosvědčit) nedoložil žádnou skutečnost, ani nevznese žádnou pochybnost tak, aby správní orgán měl povinnost v dokazování pokračovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013 – 37, ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013 – 35, nebo ze dne čj. 2 As 121/2011 – 90).

[24] Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Nadto soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, čj. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, čj. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., vše dostupné na www.nssoud.cz).

[25] Žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost 30 km/h o 37 %. Nutno dodat, že žalobce touto rychlostí porušil legitimní očekávání ostatních účastníků silničního provozu.

[26] Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákony, které na věc dopadaly, správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[27] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[28] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 21. 5. 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně